

Sygnatura akt II AKa 38/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Skorupka

Sędziowie: SA Wiesław Pędziwiatr

SA Maciej Skórniak /spr./

Protokolant: Katarzyna Szypuła

przy udziale Karoliny Rzczyckiej prokuratora Prokuratury (...)

po rozpoznaniu w dniach: 14 czerwca i 13 września 2023 r. sprawy:

D. Ś.

oskarżonego z art. 258 § 3 kk, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 288 § 1 kk i art. 178b kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Ł. S.

258 § 3 kk, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

P. K. (1)

258 § 3 kk, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 23 listopada 2022 r., sygn. akt III K 57/21

zmienia zaskarżony wyrok

w stosunku do oskarżonego D. Ś. w ten sposób, że:

za podstawę wszystkich rozstrzygnięć przyjmuje przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 roku;

w pkt I i II części dyspozytywnej z opisu czynu przypisanego eliminuje sformułowanie „ i węglinieckiego ”;

w pkt II części dyspozytywnej przyjmując, że oskarżony w okresie od 25 lutego 2020 roku do 27 maja 2020 roku uczestniczył w obrocie 4.583,83 g substancji psychotropowej w postaci

metamfetaminy, a karę pozbawienia wolności wymierzoną mu za ten czyn obniża do 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy;

stwierdza, że kara łączna orzeczona w pkt IV części dyspozytywnej oraz związane z nią orzeczenie z pkt XIX utraciły moc;

w pkt V części dyspozytywnej, w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt II części dyspozytywnej orzeka wobec oskarżonego D. Ś. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowych osiągniętej z przestępstwa w postaci pieniędzy w kwocie 1.733 (jeden tysiąc siedemset trzydzieści trzy) zł;

w stosunku do oskarżonego Ł. S. w ten sposób, że:

za podstawę wszystkich rozstrzygnięć przyjmuje przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 roku;

w pkt IX części dyspozytywnej w ten sposób, że oskarżonego Ł. S. uznaje winnym tego, że: w dniu 27 maja 2020 roku w W., powiat (...), województwo (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie 3.983,83 g substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji, w ten sposób, że substancję tę przewoził, tj. występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 (dwadzieścia) złotych;

stwierdza, że kara łączna orzeczona w pkt X części dyspozytywnej oraz związane z nią orzeczenie z pkt XIX utraciły moc;

w pkt XI części dyspozytywnej w ten sposób, że uchyla zawarte tam orzeczenie o przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa;

w pkt XVI części dyspozytywnej w ten sposób, że na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku ze skazaniem za występki przypisany w pkt. I 2) b) orzeka od oskarżonego na rzecz Stowarzyszenia (...) w J. nawiązkę w wysokości 10 000 (dziesięć tysięcy) zł na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii;

w stosunku do oskarżonego P. K. (1) w ten sposób, że:

za podstawę wszystkich rozstrzygnięć przyjmuje przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 roku;

w pkt XII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku eliminuje sformułowanie „i węglinieckiego”;

w pkt XIII części dyspozytywnej w ten sposób, że uznaje oskarżonego P. K. (1) winnym tego, że: w okresie od 25 lutego 2020 roku do 6 marca 2020r. w W. i innych miejscowościach powiatu (...), województwo (...) oraz działając w warunkach przestępstwa ciągłego, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy w ilości 600 granów, która stanowiącej znaczną ilość w ten sposób, że pozyskał taką substancję, a następnie przekazywał innej osobie celem dalszej dystrybucji tj. występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu

narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie tych przepisów wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

stwierdza, że kara łączna orzeczona w pkt XIV części dyspozytywnej oraz związane z nią orzeczenie z pkt XIX utraciły moc;

w pkt XV części dyspozytywnej, na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt I 3) c) części niniejszego wyroku orzeka wobec oskarżonego P. K. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowych osiągniętej z przestępstwa w postaci pieniędzy w kwocie 1.733 (jeden tysiąc siedemset trzydzieści trzy) zł;

w pkt XVI części dyspozytywnej w ten sposób, że na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku ze skazaniem za występki przypisany w pkt I 3) c) orzeka od oskarżonego na rzecz Stowarzyszenia (...) w J. nawiązkę w wysokości po 10 000 (dziesięć tysięcy) zł na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii;

w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych D. Ś., Ł. S. i P. K. (1) utrzymuje w mocy;

na podstawie art. 85 § k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności i tak:

oskarżonemu D. Ś. wymierzone w pkt I i III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz w pkt I 1) c) niniejszego wyroku i wymierza mu karę łączną 4 (cztery) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonemu Ł. S. kary wymierzone w pkt VIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz w pkt I 2) b) niniejszego wyroku i wymierza mu karę łączną 3 (trzy) lata i 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności;

oskarżonemu P. K. (1) kary wymierzone w pkt XII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz w pkt I 3) c) niniejszego wyroku i wymierza mu karę łączną 2 (dwa) lata i 9 (dziewięć) miesięcy;

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonym okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania i tak:

oskarżonemu D. Ś. od dnia 27.05.2020r. godz. 20.20 do dnia 17.11.2020r. godz. 20.20;

oskarżonemu Ł. S. od dnia 27.05.2020r. godz. 20.20 do dnia 30.09.2021r. godz. 13.16;

oskarżonemu P. K. (1) od dnia 3.11.2020r. godz. 6.20 do dnia 31.01.2021r. godz. 12.05;

zasądza od oskarżonych Ł. S. i P. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa po 6,66 zł, a od oskarżonego D. Ś. 1.895,70 zł tytułem wydatków postępowania odwoławczego oraz wymierza im opłaty i tak: D. Ś. i P. K. (1) po 1.000 zł, a Ł. S. 880 zł, za obie instancje.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II A Ka 38/23

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 23 listopada 2022 roku, w sprawie sygn. akt III K 57/21

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

#

co do kary

co do winy

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy****Ustalenie faktów**

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	D. Ś.	Oskarżony był w przeszłości wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu oraz przestępstwa narkotykowe. Ostatnio wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 14 lutego 2020 roku, za przestępstwo z art. 55 ust. 3 uopn, na karę 4 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny po 20 złotych.	dane o karalności	(...)- (...)
2.1.1.2.	D. Ś.	Oskarżony karę 4 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w	opinia Zastępcy Dyrektora Aresztu Śledczego w J. z dnia 31 maja 2023 roku	(...)- (...)

		<p>Jeleniej Górze z dnia 14 lutego 2020 roku, za przestępstwo z art. 55 ust. 3 uopn, odbywa od 17.11.2020 roku do 16.11.2024 roku. Aktualnie przebywa w AŚ w J.. U oskarżonego rozpoznano uzależnienie mieszane alkoholowo - narkotykowe. W warunkach zakładu karnego posiada opinię dobrą. Przestrzega regulaminu i porządku wewnętrznego w stopniu wzorowym. Jest osobą bezkonfliktową. Nie był karany dyscyplinarnie, ale był wielokrotnie (30x) nagradzany za zdyscyplinowanie, wyniki w pracy, udział w programach resocjalizacyjnych.</p>		
2.1.1.3.	D. Ś.	<p>Analiza śladów kolizji samochodów A. (...) nr rej. (...) kierowanego przez D. Ś. oraz B. nr rej. (...) kierowanego przez funkcjonariusza Straży Granicznej do jakiej doszło w dniu 27 maja 2020 roku, nie daje podstawy do jednoznacznego ustalenia, czy do zderzenia doszło w</p>	<p>opinia biegłego z zakresu wypadków drogowych i techniki motoryzacyjnej A. D. z dnia 24.08.2023 roku</p>	(...)- (...)

		<p>wyniku najechania przez cofający samochód A. (...), czy też uderzenia będącego próbą zatrzymania A. przez kierującego samochodem B..</p> <p>Ślady na pojazdach pozwalają natomiast na stwierdzenie, że do zderzenia pojazdów doszło w sytuacji, kiedy jeden z nich stał, a drugi przemieszczał się dynamicznie względem drugiego doprowadzając do zderzenia.</p>		
2.1.1.4.	Ł. S.	<p>Oskarżony był w przeszłości wielokrotnie karany sądownie, głównie za przestępstwa przeciwko mieniu. Ostatnio wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 23.08.2019 roku, w sprawie II K 121/19, na karę 2 lat i 9 miesięcy oraz 5 lat pozbawienia wolności.</p>	dane o karalności	(...)- (...)
2.1.1.5.	P. K. (1)	<p>Oskarżony był w przeszłości wielokrotnie karany sądownie za przestępstwa przeciwko mieniu. Ostatnio wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 15.12.2017 roku, w</p>	dane o karalności	(...)- (...)

		sprawie III K 194/15, za przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 k.k., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolność z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby.	
--	--	---	--

Fakty uznane za nieudowodnione	
---------------------------------------	--

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	dane o karalności	dowód ma charakter dokumentu urzędowego
2.1.1.2	opinia Zastępcy Dyrektora Aresztu Śledczego w J. z dnia 31 maja 2023 roku.	Opinia została sporządzona przez uprawniony podmiot. Zawiera zasadnicze informacje odnośnie aktualnej sytuacji oskarżonego i jego zachowania w warunkach pozbawienia wolności. Zachowanie osadzonego zostało ocenione jako bardzo dobre.

2.1.1.3	opinia biegłego z zakresu wypadków drogowych i techniki motoryzacyjnej A. D. z dnia 24.08.2023 roku.	Opinia biegłego została sporządzona zgodnie z zakresem zlecenia, została poprzedzona analizą materiału dowodowego, zawiera jednoznaczne stanowisko w przedmiocie okoliczności jakie pozostają istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Sama treść opinii, jak i zwłaszcza wyprowadzone przez biegłego wnioski, nie budzą wątpliwości do ich fachowej poprawności.
2.1.1.4	dane o karalności	dowód ma charakter dokumentu urzędowego
2.1.1.5	dane o karalności	dowód ma charakter dokumentu urzędowego

<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<i>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</i>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<i>Obrońca oskarżonego D. Ś.. G. P.</i> zaskarżył wyrok w części tj. w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

zakresie pkt II, III, IV, V i VI, zarzucając:

rażące naruszenie przepisów postępowania karnego w postaci art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegało na:

zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych, na okoliczność ustalenia czy uszkodzenia zaistniałe w dniu 27.05.2020 r. w pojazdach A. (...) prowadzonym przez oskarżonego D. Ś. i B. nr rej. (...) należącym od Straży Granicznej wskazują na świadome i celowe działanie oskarżonego, czy też odpowiadają uszkodzeniom powstałym w wyniku celowego uderzenia pojazdu oskarżonego w oś napędową w celu jego unieruchomienia przez ścigający go pojazd Straży Granicznej, co oznaczałoby, iż nie sposób oskarżonemu przypisać występku z art. 288 § 1 k.k.

dokonanie przez Sąd dowolnej oceny materiału dowodowego z kontroli operacyjnej poprzez niekorzystne dla oskarżonych zinterpretowanie treści utrwalonych rozmów

telefonicznych oskarżonych i przyjęcie, iż stosowane przez nich określenia np. „połówka”, „paka” itp. odnoszą się do narkotyków i to do konkretnego narkotyku tj. metamfetaminy i do konkretnych ich ilości w sytuacji, gdy żaden obiektywny dowód nie pozwala na „odszyfrowanie” rzekomo stosowanego przez oskarżonych „szyfru – kodu językowego”, a w konsekwencji na ustalenie czy przedmiotem ich rozmów są w rzeczywistości środki narkotykowe, a nawet gdyby to o jakich ich ilościach oskarżeni rozmawiają:

pominięcie w analizie materiału dowodowego faktu zabezpieczenia u oskarżonego D. Ś. oraz jego matki T. Ś. ogromnej ilości dokumentów związanych z handlem samochodami w tym pojazdami marek luksusowych, a nadto szeregu zeznań świadków potwierdzających, iż ich relacje z oskarżonym dotyczyły zakupów pojazdów lub ich części, co potwierdza, iż handel samochodami, a nie narkotykami był tym rodzajem działalności, który przynosił dochód oskarżonemu, a pojazd którym poruszał się w dniu zatrzymania nie stanowił

jego własności lecz należał do R. K..

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na:

przyjęciu, iż oskarżony D. Ś. uczestniczył w obrocie nie mniej niż 7.384,83 gr metamfetaminy w sytuacji gdy obiektywnie oceniony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, iż miał on związek z metamfetaminą w ilości 3.983,83 gr, która ujawniona została w kierowanym przez niego samochodzie w dniu 27.05.2020 r., którą w związku z tym posiadał;

przyjęciu, iż oskarżony D. Ś. w dniu 27.05.2020 r. podczas zatrzymania go przez f-szy Straży Granicznej świadomie dokonał zniszczenia mienia w postaci uszkodzenia radiowozu B. należącego do Straży Granicznej poprzez celowe staranowanie go prowadzonym przez siebie samochodem A. (...) w sytuacji, gdy okoliczności zdarzenia, wzajemne usytuowanie obu pojazdów, zasady kinetyki uzasadniają przyjęcie, iż to kierujący radiowozem Straży Granicznej uderzył w tylną napędową oś samochodu oskarżonego, aby go unieruchomić, a zatem to nie oskarżony dokonał w

przedmiotowej sytuacji zniszczenia mienia.

obrazę przepisów prawa materialnego w postaci:

art. 288 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji gdy w działaniu oskarżonego w zakresie uszkodzenia pojazdu Straży Granicznej marki B. nr rej. (...) brak było umyślności, a zatem D. Ś. nie powinien ponosić odpowiedzialności za występki opisany w tym przepisie;

art. 45 § 1 i 2 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i orzeczenie wobec oskarżonego przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści uzyskanych z przestępstwa w postaci samochodu A. (...) nr rej. (...) w sytuacji gdy oskarżony wyłącznie użytkował w/w pojazd, a prawnie stanowi on własność osoby trzeciej – R. K., a nadto nie ma żadnych obiektywnych dowodów potwierdzających iż został on nabyty ze środków pochodzących z działalności przestępczej;

art. 46 § k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie od oskarżonego na rzecz Straży Granicznej obowiązku naprawienia szkody w sytuacji gdy szkoda ta powstała w wyniku działania kierowcy

	<p>radiowozu m-ki B. nr rej. (...), który uderzył tym samochodem w pojazd oskarżonego aby go unieruchomić i uniemożliwić mu dalszą jazdę, a zatem oskarżony nie ponosi odpowiedzialności za powstanie przedmiotowej szkody.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego D. Ś. należało ocenić jako zasadne jedynie w części.</p> <p>Ad. 1 a)</p> <p>Oceniając postawione przez skarżącego zarzuty naruszenia przepisów postępowania należy w pierwszym rzędzie wskazać, że istotnie zachodziły podstawy do przeprowadzenia przez Sąd I instancji dowodu z opinii biegłego z zakresu wypadków drogowych, która będzie zmierzała, na podstawie śladów i uwarunkowań drogowych, do wykazania prawdziwości jednej ze sprzecznych wersji co do mechanizmu w jakim doszło do najechania jednego z pojazdów na drugi. Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z opinii wskazanego biegłego, dowód taki w postępowaniu</p>			

odwoławczym został przeprowadzony, z tym że wnioski opinii nie przyniosły spodziewanych efektów tj. nie przesądzają o mechanizmie w jakim doszło do zderzenia pojazdów. Ustalenia w tym zakresie należy dokonać na podstawie osobowych źródeł dowodowych. Treść opinii zawiera przy tym także pewną istotną wskazówkę, stwierdzając, że jeden z samochodów nie był w ruchu.

Ad. 1 b) i II a)

Będąca przedmiotem zarzutu kwestia prawidłowości oceny dowodu z materiałów kontroli operacyjnej prowadzącej się do oceny zarejestrowanych rozmów telefonicznych prowadzonych przez oskarżonych między sobą, ale też z innymi osobami, pozostaje nie tylko zasadniczym zarzutem także pozostałych apelacji obrońców, w szczególności w tym zakresie rozbudowanej apelacji obrońcy oskarżonego P. K. (1) - adw. S. S. (1), ale posiada zasadnicze znaczenie dla oceny trafności dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych.

W tym zakresie należy przede wszystkim mieć na uwadze, że Sąd Okręgowy w zasadniczym zakresie odrzuca tezy aktu oskarżenia, gdzie

właśnie przedmiotowe informacje z podsłuchów oraz sporządzone na ich podstawie analizy kryminalistyczne (k. 3590-3638) miałyby się stać podstawą do ustalenia o udziale oskarżonego D. Ś. w obrocie aż 43,67 kg substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy (zarzut a/o i wspierające go uzasadnienie a/o). Sąd Okręgowy dokonując oceny tego materiału wykazał się istotnym krytycyzmem. Ustala, że członkowie grupy, pozostający w zażyłych kontaktach, ale "Ł. S. miał także świadomość tego, że telefoniczne rozmowy muszą być szyfrowane (k. 718, k. 719, k. 729-730)." i dalej Sąd ustala: "Jeśli chodzi o szyfr, którym posługiwali się członkowie grupy, to jest to niewątpliwe i zostało wyrażone wprost w zarejestrowanej rozmowie telefonicznej, a także z kontekstu wypowiedzi jej członków wynika, że nie używają sformułowań jasno określających to, czym się zajmują. Należy podkreślić, że w żadnej z rozmów nie pojawia się odwołanie do narkotyku, czy nazwa: metamfetamina, której obrotem niewątpliwie w/w się zajmowali, a o czym świadczą przytoczone wyżej fakty dotyczące zatrzymania G. M., Ł. S. i

D. Ś." - str. 14 uzasadnienia. Sąd nie zdołał przy tym jednoznacznie odkodować wypowiedzi, które mogły odnosić się właśnie do operacji narkotykowych. Faktycznie przyjmuje, że nie było jednorodnego słownika odnoszącego się do narkotyków. Język ten był w przeważającej liczbie przypadków improwizowany, a ustalenie rzeczywistego znaczenia rozmowy, musiało być wynikiem w istotnym zakresie ustalenia kontekstu sytuacyjnego. W szczególności Sąd ad quo przyjmuje, że ustalenia co do narkotyków miały miejsce wówczas gdy używano różnych słów i tak: "Określenie „żółte” k. 747 pojawiające się w rozmowie pomiędzy Ł. S. a D. Ś. oznacza metamfetaminę. Tak została bowiem określona metamfetamina przekazania G. M. przez P. K. (1), z którą został zatrzymany G. M., a rozmowa była prowadzona już po jego zatrzymaniu, by wymienić się informacjami co do jakości zatrzymanej metamfetaminy" str. 17 uzasadnienia. "Jak wskazano wyżej, lawetą określano przyjazd po metamfetaminę, a ilość kilometrów do przejechania to liczba gram." Także: " Z analizy rozmów D. Ś. z G. Ś.

o zakupie mieszkań nad morzem, cenach mieszkań i używanych tam określeń należy wnioskować, że „paka” to 100, a pół paki to 50 – rozmowy k. 927, 928. Rozmowa P. K. (1) i D. Ś. k. 1753-1754 jednoznacznie wskazuje, że 500 zł to 500 gram. Oczywiście nie zawsze suma pieniędzy w rozmowie będzie mogła być automatycznie uznana, że mowa o ilości narkotyków i będzie to oczywiście wynikało z kontekstu rozmowy." - str. 18 uzasadnienia. Jednocześnie Sąd zdaje sobie sprawę, że wybór właśnie takich właśnie określeń, może być nieostre, nie dość precyzyjne. W innych bowiem rozmowach padają bowiem inne jeszcze sformułowania (określenia). "Sąd kierując się zasadą rozstrzygania wszelkich wątpliwości na korzyść oskarżonego wyłącznie w sytuacjach niewątpliwych poczynił niekorzystne ustalenia. Oczywiście jest, że w wielu rozmowach oskarżeni i G. Ś. używali niejednoznacznych określeń, jak farba, ziemniaki, cały itp. Jednak z żadnego dowodu nie wynika, że chodzi w tych rozmowach o narkotyki i konkretnie o metamfetaminę, ani o jakich ilościach mowa; z żadnej z rozmów nie można wywnioskować o co konkretnie chodzi, co się kryje pod

tymi określeniami, choć kontekst wypowiedzi pozwala na wnioskowanie w wielu przypadkach gdy te sformułowania się pojawiają, że przytaczane określenia dotyczą nielegalnego procederu." - str. 18 uzasadnienia.

Sąd meriti ujawniając na podstawie zapisu rozmów telefonicznych związki między poszczególnymi osobami oraz charakter powiązań stanowiących w istocie grupę przestępczą, jednocześnie odwołuje się do reguły z art. 5 § 2 k.p.k. rozstrzygając niedające się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonych w istotnym zakresie zredukował ilość przypisanych oskarżonemu środków psychotropowych tj. metamfetaminy. W ocenie Sądu Apelacyjnego tego rodzaju wątpliwości zachodzą także w odniesieniu do innych jeszcze środków, które zostały przypisane oskarżonemu wyłącznie w oparciu o wypowiedzi zarejestrowane w ramach kontroli operacyjnej.

W tym miejscu, zgodnie z treścią zarzutu apelacji i ich uzasadnieniem, należy ograniczać się do wątpliwości na tle procederu dekodowania wypowiedzi do warstwy lingwistycznej i kontekstu wypowiedzi. Szerzej w zakresie trafności ustaleń

także w części poświęconej apelacji obrońcy oskarżonego P. K. (1) adw. S. S. (1), który każe ustalenia Sądu odnosić również do szerokiego kontekstu działania oskarżonych.

Tu należy zwracać uwagę, że Sąd przyjmuje, że nie było jednorodnego zdekodowanego szyfru jakim posługiwali się oskarżeni w rozmowie o metamfetalinie. We wskazywanych przez Sąd rozmowach podstawą ustalenia sprawstwa oskarżonego było użycie różnych słów: "żółty", "połówka", "laweta", "paka", "500 zł" lub "100 zł". Być może istotnie Sąd prawidłowo odczytuje znaczenie tych słów. Proces karny i jego funkcja gwarancyjna, wymaga jednak aby dowody i dokonywane na ich podstawie ustalenia były weryfikowalne. Wszystkie z użytych tu wyrażeń mogły pojawiać się w rozmowie niezależnie od ujawnionego procederu. Niektóre, w szczególności odnośnie pożyczania lawet albo pieniędzy mogły być całkowicie uzasadnione w sytuacji życiowej i zawodowej oskarżonego (P. K. (1) prowadził przecież działalność polegającą na wynajmie lawet drogowych). W końcu, a o czym szerzej już poniżej, ujawnione w trakcie owych rozmów telefonicznych

okoliczności nie znalazły potwierdzenia w obiektywnych i wiarygodnych dowodach. Nie dokonano zatrzymania dostawców ani odbiorców metamfetaminy, która miała by być przedmiotem ustaleń. Pomimo przesłuchania szeregu osób, którzy też składali zeznania w sprawie, nie postawiono na podstawie tego materiału dowodowego zarzutów popełnienia przestępstwa. To przekonuje, że materiał ten nie stanowi jednoznacznie wiarygodnego dowodu do ustalenia poszczególnych transakcji i poszczególnych ilości narkotyku. W tym zakresie należało szerzej niż zrobił to Sąd Okręgowy, konsekwentnie odrzucić wiarygodność tego materiału dowodowego na podstawie art. 5 § 2 k.p.k. wobec wątpliwości jakich nie można przekonująco usunąć.

Wskazany materiał z kontroli operacyjnej (...) ma jednak wartość dowodową w zakresie w jaki stwierdza powiązania między poszczególnymi osobami, ale także w zakresie w jakim zawarte w treści rozmów telefonicznych ustalenia znajdują jednoznaczne potwierdzenie w innych dowodach, w tym zwłaszcza dowodach

materialnych, niewątpliwie obiektywnych. Tak jest w sytuacji zatrzymania oskarżonego 27 maja 2020 roku przewożącego paczkę z metamfetaminą o wadze blisko 4 kg (3.983,83 gr). Wprawdzie oskarżony w swoich wyjaśnieniach zaprzeczał sprawstwu i w tym zakresie, ale ustalenie w tym przedmiocie nie jest kwestionowane w tym środku zaskarżenia.

Podobnie sytuacja ma się z metamfetaminą (łącznie 600 gramów) jaką G. M. otrzymał od P. K. (1). Dokonana przez Sąd Okręgowy analiza rozmów prowadzonych przez P. K. (1) i G. M. (komunikatami z prowadzonej kontroli operacyjnej GEKON nr 8/20), które poprzedzały zatrzymanie G. M. w dniu 6 marca 2020 roku, daje faktycznie wiarygodną weryfikację ustaleniom dokonany w tym zakresie przez Sąd Okręgowy na podstawie wyników przeszukania samochodu G. M.. A więc o trafności wskazywanego sensu wypowiedzi w rozmowach telefonicznych przekonuje ujawnienie rzeczywistych narkotyków (ustalenia str. 14 uzasadnienie). Konsekwencją takich ustaleń jest też ustalenie na podstawie treści rozmów telefonicznych prowadzonych między P. K. (1) i D. Ś., że zabezpieczona w

wyniku przeszukania w samochodzie G. M. w dniu 6 marca 2020 roku metamfetamina została dostarczona właśnie przez oskarżonego D. Ś..
Rozmowę przeprowadzoną między oskarżonymi w dniu 5 marca 2020r. k. 1753 – 1754, i zawartą tam wypowiedź o "500 zł" należy odnosić do ujawnionych narkotyków, w takiej właśnie ilości. Tak samo należy traktować wcześniejsze dwa przypadki dostarczenia przez P. K. (1) narkotyków G. M.. Także pochodziły właśnie od D. Ś..

Ad. II b) i III a) i c)

Ustalenia i wnioski opinii biegłego z zakresu wypadków drogowych i techniki samochodowej A. D., a którą to opinię należy traktować jako dowód, nie tylko obiektywny, ale też i dowód naukowy, faktycznie wyklucza twierdzenie zarzutu, że to ślady na pojazdach i ich wzajemne usytuowanie w momencie kolizji przesądzają o wiarygodności wersji oskarżonego, że to kierowany przez niego pojazd został celowo najechany przez samochód B. w celu zatrzymania. Takim twierdzeniom wnioski opinii stanowczo zaprzeczają. Biegły wskazał, że dostępny

mu materiał dowodowy nie daje podstawy do jednoznacznego przesądzenia o prawdziwości jednej z wersji prezentowanej w procesie. To już pozwala na przyjęcie, że brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy.

Jednocześnie należy w tym miejscu wskazać na inne jeszcze ważne okoliczności, które powinny przekonywać o trafności oceny dowodów dokonanej przez Sąd meriti zakresie tego czynu. Jak wynika z treści opinii biegłego, jeden z pojazdów był w spoczynku, a drugi na niego najechał. Już takie ustalenie biegłego podważa wiarygodność wyjaśnień oskarżonego, który podawał, że do kolizji doszło w ruchu, przy dynamicznej próbie zatrzymania kierowanego przez niego samochodu A.. A więc oba samochody miałyby być w ruchu. Dodatkowo, jeśli istotnie samochód A. musiał się zatrzymać, zablokowany przez pojazdy przed nim i przejazd kolejowy, to nie było sensu uderzać w ten samochód, skoro nie mógł on już uciekać. W końcu: jak wskazuje to Sąd ad quo na podstawie zapisu kontroli operacyjnej, prowadzono rozmowę o skuteczności ucieczki uszkodzonym

samochodem (str. 12 uzasadnienia).

W tych okolicznościach należy przyjmować, że ustalenia dokonane przez Sąd Okręgowy nie są obarczone błędem, są poprawne. To samo odnosi się do przyjętej kwalifikacji prawnej czynu z art. 288 § 1 k.k. Uderzenie w samochód B. było działaniem uświadamianym i koniecznym do kontynuowania ucieczki. To właśnie chęć ucieczki przed zatrzymaniem, przesądza o umyślności zawinienia oskarżonego. Prawdłowe jest też w tych okolicznościach orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k.

Ad. I c) i III b)

Konsekwencją uwzględnienia zarzutu w zakresie naruszenia przepisów postępowania oraz redukcji ilości narkotyków, co do których sprawstwo przypisano oskarżonemu D. Ś., była także konieczność zmiany orzeczenia w zakresie orzeczenia przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa. Akceptując stanowisko Sądu Okręgowego co do wartości metamfetaminy będącej przedmiotem przestępstwa, która ma wynosić 52 zł za gram oraz faktu, że korzyści z handlu

narkotykami były dzielone na 3 osoby (oskarżonego, jego brata G. Ś. oraz P. K. (1) w częściach równych - tak Sąd Okręgowy str. 20), to przedmiotem równowartości korzyści majątkowych z przestępstwa może być wyłącznie wartość 100 gramów metamfetaminy przekazanej w 25 lutego i 2 marca 2020 roku G. M. (1.733 złotych). Z kolei metamfetamina w ilości 500 gramów przekazana 6 marca 2020 roku została zatrzymana, tak jak ten środek psychotropowy zabezpieczony przy D. Ś. w dniu 27 maja 2020 roku. Te środki zostały objęte przypadkiem (pkt XVII wyroku). A to już wyłącza możliwość orzekania przypadku korzyści.

Skarżący czyni przedmiotem zarzutu naruszenia przepisów postępowania oraz prawa materialnego (art. 45 § 1 k.k.) także w odniesieniu do orzeczenia przypadku na rzecz Skarbu Państwa samochodu osobowego A. (...) nr rej. (...), na podstawie art. 45 § 2 k.k. jako tzw. przypadku rozszerzonego.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że konstrukcja owego przypadku rozszerzonego budzi istotne wątpliwości o charakterze dogmatycznym G. J. (red.), Kodeks karny.

Część ogólna. Komentarz
Opublikowano: (...) 2021, art. 45 k.k. teza 7). Jest to bowiem rozwiązanie, które w celu poprawy skuteczności walki z przestępczością, „ antycypują winę sprawcy i stanowią ewidentne pogwałcenie konstytucyjnej zasady domniemania niewinności, a wszelkie próby poszukiwania usprawiedliwienia odstępstwa od tej zasady nie są przekonujące” (D. Szeleszczuk [w:] Kodeks..., red. A. Grześkowiak, K. Wiak, 2018, s. 449).

Równie istotnie w realiach niniejszej sprawy pozostaje, że domniemania przestępczego pochodzenia majątku z art. 45 § 2 k.k. należy traktować jako wzruszalne, co podkreśla zastrzeżenie, że zostaje ono obalone, gdy sprawca lub inna zainteresowana osoba przedstawi dowód przeciwny, tj. dowodowo wykaże legalne pochodzenie mienia (np. dochodów z prowadzonej działalności gospodarczej, spadkobranie, darowizna, świadczenie wzajemne z wiążącej strony umowy itp.).

Sąd Okręgowy dokonując ustaleń na podstawie rozmów telefonicznych przyjął, że przedmiotowy samochód faktycznie

należał do oskarżonego. Ustalenie to zostało zakwestionowane przez skarżącego jedynie zdawkowo w samym uzasadnieniu apelacji (str. 7). Takie stanowisko nie zawiera istotnych argumentów, które pozwalały odrzucić wskazane przez Sąd meriti dowody, a oprzeć ustalenia na podstawie wyjaśnień oskarżonego oraz zeznaniach R. K.. Kwestia ta pozostaje przy tym drugorzędna wobec faktu, że niewątpliwie samochód ten pozostawał we władaniu oskarżonego do dnia 27 maja 2020 roku i został wykorzystany do przewozu środków psychotropowych.

Trafnie natomiast wskazuje skarżący, że oskarżony prowadził działalność polegającą na sprowadzaniu i handlu samochodami. Ustalenia tego rodzaju zostały dokonane przez Sąd meriti w zakresie w jakim ten oceniał zarzuty udziału w grupie przestępczej przez matkę oskarżonego T. Ś.. Sąd ustala: "O tym, że T. Ś. brała udział w działalności związanej z handlem samochodami świadczy analiza zabezpieczonych dokumentów dotyczących umów zakupu samochodów, rejestracji aut (notatka urzędowa k. 549-554). Rozmowy prowadzone na temat ukrycia jednego z zeszytów, jak wynika z

wypowiedzi rozmówców, najważniejszego zeszytu, nie zostały objęte postanowieniem o wykorzystaniu dowodu przeciwko oskarżonej T. Ś.; kategorycznie należy natomiast stwierdzić, że nie jest znana treść zapisów zawartych w tym zeszycie, nie wiadomo czego owe zapisy dotyczą. Równie dobrze dotyczyć mogą działalności związanej z handlem samochodami, co sugerują wskazane powyżej treści wiadomości tekstowych oraz podjętych działaniach związanych z ukryciem samochodów już po zatrzymaniu D. Ś., o czym mowa w szeregu rozmowach [...]. Nie można wykluczyć, że rozmowa dotyczyła rozliczeń z działalności samochodowej, jaką faktycznie prowadzili oskarżeni D. Ś. i P. K. (1), co jest w sprawie niewątpliwe i wynika zarówno z wyjaśnień oskarżonej T. Ś., jak i rozmów pomiędzy oskarżonymi. Zważyć należy, że ta rozmowa także kończy się rozmową na temat samochodu, co może świadczyć, sugerować, że dotyczyła rozliczeń działalności związanej ze sprzedażą samochodów" - str. 27 uzasadnienia.

Ustalenia o handlu samochodami przez oskarżonego D. Ś. należy wnosić także z zeznań

świadka R. K., który niezależnie od kwestii własności samochodu, wskazywał, że samochód jako uszkodzony został nabyty w Niemczech właśnie za pośrednictwem oskarżonego.

Już to istotnie wskazuje obalenie domniemania, co do przestępczego pochodzenia przedmiotowego samochodu. Ustalenia Sądu meriti, które nie zostały przecież zakwestionowane, wskazują właśnie na prowadzenie takiej działalności zarobkowej oskarżonego i to działalności o istotnym zakresie. Uwiarygadnia to bowiem tezę obrony, że samochód został właśnie nabyty w związku z planami zarobkowymi.

Warunki orzeczenia przypadku tego przedmiotu w ramach konfiskaty rozszerzonej pozostają niespełnione także w tym aspekcie, że przypisano w niniejszym postępowaniu działalność w grupie przestępczej w przez okres 3 miesięcy (od 25 lutego do 27 maja 2020 roku), zaś przedmiotem korzyści majątkowej jaką oskarżony uzyskał ustalono kwotę 1.733 zł. Sąd Okręgowy całkowicie przy tym pomija kwestię wartości owego samochodu, nie dokonując w tym zakresie ustaleń faktycznych, chociaż

odczytane zeznania R. K. (k. 2862-2869) oraz załączone dokumenty pozwalają na ustalenie, że samochód A. (...) został zakupiony jako uszkodzony za kwotę 51.500 Euro. To kwota zasadniczo przewyższająca nie tylko wartość korzyści jaką oskarżony osiągnął z przestępstwa, ale też najprawdopodobniej korzyść jaką w ogóle mógł osiągnąć w przypisanym okresie. Uzasadnionym jawi się w tej sytuacji wniosek, że faktycznie samochód ten został nabyty za inne niż pochodzące z tego przestępstwa dochody. A domniemanie wynikające z art. 45 § 2 k.k. należy traktować jako obalone.

W tym miejscu należy ponownie odwołać się do komentarza G. J. (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz Opublikowano: (...) 2021, art. 45 k.k. (teza 8), gdzie podniesiono, że w pełni zasadne są zastrzeżenia o dalece niewystarczającym charakterze tak ujętych przesłanek pozytywnych wydania orzeczenia o przepadku, a tym samym ograniczeń zastosowania domniemania, zarówno w aspekcie zgodności unormowania ze standardem konstytucyjnym, jak i z analogicznymi regulacjami w innych prawodawstwach, np. niemieckim, włoskim czy

<p>angielskim. Powyższe powoduje, że polska konstrukcja domniemania prowadzi może do następstw o znacznym poziomie inwazyjności. Stąd należy przychylić się do konieczności badania przez sąd każdorazowo proporcjonalności aplikacji art. 45 § 2 k.k. w w konkretnej sprawie (zob. szerzej M. K., M. S., Domniemanie przestępnego..., s. 63 i n.).</p> <p>Wszystko to przekonuje, że istotnie w niniejszej sprawie nie zachodzą warunki do orzeczenia przypadku samochodu i zastosowania w tym zakresie konstrukcji rozszerzonej konfiskaty z art. 45 § 2 k.k.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Skarżący w oparciu o podniesione zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez:</p> <p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu; albo:</p> <p>zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>uniewinnienie D. Ś. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. względnie o zmianę kwalifikacji czynu opisanego w pkt III części dyspozytywnej wyroku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>poprzez wyeliminowanie z niego czynu z art. 288 § 1 k.k. i wymierzenie kary w niższym wymiarze niż wynika to z pkt III wyroku;</p> <p>przyjęcie w ramach pkt II części dyspozytywnej wyroku, iż oskarżony D. Ś. uczestniczył w obrocie 3.983,83 gr metamfetaminy i wymierzenie mu za to kary w niższym wymiarze niż wynika to z pkt II części dyspozytywnej wyroku;</p> <p>przyjęcie w zakresie czynu opisanego w pkt II wyroku, iż oskarżony w dniu 27.05.2020 r. posiadał metamfetaminę w ilości 3.983,83 gr tj. popełnił występki z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie oskarżonemu kary w niższym wymiarze tj. poniżej 4 lat pozbawienia wolności z uwzględnieniem odpowiednio niższego zagrożenia karą wynikającego z w/w przepisu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Uwzględnienie w istotnym zakresie zarzutów apelacji skutkowało podzieleniem częściowo wniosków tego środka zaskarżenia i tak:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt I i II części dyspozytywnej z 			

<p>opisu czynu przypisanego wyeliminowano sformułowanie „i węglinieckiego”; (pkt I 1) b);</p> <p>- w pkt II części dyspozytywnej przyjęto, że oskarżony uczestniczył obrocie 4.583,83 g substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy (pkt I 1) c);</p> <p>- w pkt V części dyspozytywnej, na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt II części dyspozytywnej orzeczono wobec oskarżonego D. Ś. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowych osiągniętej z przestępstwa w postaci pieniędzy w kwocie 1.733 zł (pkt I 1) e).</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Apelację wniósł także obrońca oskarżonego Ł. S. adw. B. G. zaskarżając wyrok w zakresie czynu z pkt VIII i IX części dyspozytywnej zarzucając:</p> <p>co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt VIII części dyspozytywnej wyroku (pkt 4 części wstępnej wyroku):</p> <p>obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną oraz tendencyjną ocenę zgromadzonego w sprawie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

materiału dowodowego
polegającą na:

odmowie przyznania
waloru wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego Ł. S. podczas
gdy przedstawiona przez
oskarżonego relacja
zdarzeń jest logiczna,
spójna i konsekwentna
oraz znajduje
potwierdzenie w
wyjaśnieniach
współoskarżonych oraz
pozostałych
przesłuchanych na
rozprawie świadków;

odmowie przyznania
waloru wiarygodności
wyjaśnieniom
współoskarżonego D. Ś.,
podczas gdy
przedstawiona przez
współoskarżonego relacja
zdarzeń jest logiczna,
spójna i konsekwentna
oraz znajduje
potwierdzenie w
wyjaśnieniach
współoskarżonych oraz
pozostałych
przesłuchanych na
rozprawie świadków;

odmowie przyznania
waloru wiarygodności
wyjaśnieniom
współoskarżonego P. K.
(1), podczas gdy
przedstawiona przez
współoskarżonego relacja
zdarzeń jest logiczna,
spójna i konsekwentna
oraz znajduje
potwierdzenie w
wyjaśnieniach
współoskarżonych oraz
pozostałych

przesłuchanych na
rozprawie świadków;

uznaniu za wiarygodne
opinie prowadzonych
kontroli połączeń
oskarżonego z D.
Ś. na podstawie,
których można wywieść
wniosek, że oskarżony
popęłił przypisane mu
przestępstwo, podczas gdy
biorąc pod uwagę ich
treść, wniosku takiego
wywieść nie można,
albowiem oskarżony w
żadnym momencie nie
posługiwał się zwrotami
wskazującymi na jego
przynależność do grupy
przestępczej, jak również
z przeprowadzonych
pomiędzy Ł. S. a D. Ś.
rozmów nie wynika by Ł.
S. miał jakkolwiek wiedzę
o istnieniu zorganizowanej
grupy przestępczej do
której miał należeć;

co w konsekwencji
doprowadziło do błędnych
ustaleń faktycznych w
zakresie sprawstwa
oskarżonego co do czynu
opisanego w pkt 4
części wstępnej wyroku.
a przypisanego w pkt
VIII części dyspozytywnej
wyroku.

rażącą niewspółmierność
kary polegającą na
wymierzeniu wobec
oskarżonego za przypisany
mu czyn kary 10 miesięcy
pozbawienia wolności przy
wymiarze, której Sąd a
quo:

nie uwzględnił
okoliczności

przemawiających na
korzyść oskarżonego, tj.:

- jego marginalnej roli
w przypisanym mu
przestępstwie;

- krótkiego okresu w jakim
oskarżony miał brać udział
w zorganizowanej grupie
przestępczej;

- dotychczasowej
niekaralności za podobne
przestępstwa;

- aktualnej postawy
oskarżonego;

b) a nadto błędnym
uznaniu, że :

- uprzednia karalność
oskarżonego za
przestępstwa przeciwko
mieniu;

- ilość substancji
wprowadzona do obrotu
przez oskarżonego;

stanowią okoliczności
obciążające, podczas gdy
rola oskarżonego Ł.
S. w przypisanym mu
czynie była marginalna
– nie zajmował żadnej
istotnej pozycji w
zorganizowanej grupie
przestępczej w skład
której miał wchodzić,
co więcej ilość mających
zostać wprowadzona do
obrotu środków przez Ł.
S. w ramach działania
w zorganizowanej grupie
przestępczej nie była
znaczna, a okres w
jakim oskarżony miał
brać udział w grupie
przestępczej był krótki,
ograniczony zaledwie do

niespełna 3 miesięcy, jak również obecna postawa oskarżonego dają przekonanie, że nie popełni on więcej przestępstw;

co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia rażąco surowej kary, podczas gdy wina i stopień społecznej szkodliwości czynu, okoliczności jego popełnienia oraz postawa oskarżonego przemawiają za orzeczeniem mu kary w niższym wymiarze.

co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt IX części dyspozytywnej wyroku (czyn opisany w pkt 5 części wstępnej wyroku):

obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną oraz tendencyjną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na:

odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego Ł. S. podczas gdy przedstawiona przez oskarżonego relacja zdarzeń jest logiczna, spójna i konsekwentna oraz znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach współoskarżonych oraz pozostałych

przesłuchanych na
rozprawie świadków;

odmowie przyznania
waloru wiarygodności
wyjaśnieniom
współoskarżonego D. Ś.
podczas gdy
przedstawiona przez
współoskarżonego relacja
zdarzeń jest logiczna,
spójna i konsekwentna
oraz znajduje
potwierdzenie w
wyjaśnieniach
współoskarżonych oraz
pozostałych
przesłuchanych na
rozprawie świadków;

odmowie przyznania
waloru wiarygodności
wyjaśnieniom
współoskarżonego P. K.
(1), podczas gdy
przedstawiona przez
współoskarżonego relacja
zdarzeń jest logiczna,
spójna i konsekwentna
oraz znajduje
potwierdzenie w
wyjaśnieniach
współoskarżonych oraz
pozostałych
przesłuchanych na
rozprawie świadków;

uznaniu za wiarygodne
opinie prowadzonych
kontroli połączeń
oskarżonego z D.
Ś. na podstawie,
których można wywieść
wniosek, że oskarżony
popęłił przypisane mu
przestępstwo, podczas gdy
biorąc pod uwagę ich
treść, wniosku takiego
wywieść nie można,
albowiem oskarżony w

żadnym momencie nie posługiwał się zwrotami nawiązującymi do narkotyków, co więcej materiały z kontroli operacyjnej nie mogą w sposób przekonywujący świadczyć o rodzaju środka oraz ilościach wprowadzanych do obrotu – nie mogą im dowodzić – mogą być oceniane jedynie w kategoriach przypuszczeń/poszlak, i ewentualnie stać się podstawą do zarzucenia przygotowania, ale nie dokonania;

uznaniu za wiarygodne protokołów przeszukania samochodu A. z dokumentacją fotograficzną, na podstawie, których można wywieść wniosek, że oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwo, podczas gdy biorąc pod uwagę ich treść wniosku takiego wywieść nie można, szczególnie biorąc pod uwagę fakt, iż oskarżony jedynie znajdował się w pojeździe, w którym przewożone były znaczne ilości substancji psychotropowych – okoliczność taka nie może przesądzać o wprowadzaniu ich do obrotu szczególnie, że brak jest innych dowodów które rzeczywiście wskazywałyby na fakt, iż ujawnione środki należały do oskarżonego Ł. S., że miał w ogóle wiedzę co znajduje się w przewożonej paczce jak

również, że miał zamiar i wolę wprowadzenia tych środków do obrotu;

co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego co do czynu opisanego w pkt 5 części wstępnej wyroku, a przypisanego w pkt IX części dyspozytywnej wyroku.

rażącą niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu wobec oskarżonego za przypisany mu czyn kary 3 lat pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł, przy wymiarze, której Sąd a quo:

nie uwzględnił okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, tj.:

- jego marginalnej roli w przypisanym mu przestępstwie;

- krótkiego okresu w jakim oskarżony miał popełnić przypisane mu przestępstwo;

- ilości wprowadzonej przez oskarżonego substancji psychotropowej;

- dotychczasowej niekaralności za podobne przestępstwa;

- aktualnej postawy oskarżonego;

b) a nadto błędnym uznaniu, że :

- uprzednia karalność oskarżonego za przestępstwa przeciwko mieniu;

- ilość substancji wprowadzona do obrotu przez oskarżonego;

- działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej;

stanowią okoliczności obciążające, podczas gdy rola oskarżonego Ł. S. w przypisanym mu czynie była marginalna – co więcej ilość mających zostać wprowadzona do obrotu środków przez Ł. S. nie była znaczna (450 g), a okres w jakim oskarżony miał popełnić przypisane mu przestępstwo był krótki, ograniczony zaledwie do niespełna 3 miesięcy, jak również obecna postawa oskarżonego dają przekonanie, że nie popełni on więcej przestępstw;

co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia rażąco surowej kary, podczas gdy wina i stopień społecznej szkodliwości czynu, okoliczności jego popełnienia oraz postawa oskarżonego przemawiają za orzeczeniem mu kary w niższym wymiarze.

<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego Ł. S. są jedynie częściowo zasadne.</p> <p>Ad. I 1. a-d)</p> <p>Sąd Okręgowy dokonując ustaleń faktycznych w zakresie istnienia grupy przestępczej, jej składu osobowego, struktury oraz przedmiotu działalności, miał przede wszystkim na uwadze materiały kontroli operacyjnej, w szczególności częstotliwość kontaktów jakie podejmowali oskarżeni, kontekst poszczególnych wypowiedzi, ich odniesienie do konkretnych zdarzeń oraz prowadzonej działalności przestępczej. O ile należało ujawniać wątpliwości, co do wartości tego materiału w zakresie w jakim poszczególne wypowiedzi pozwalały na ustalenie konkretnych zdarzeń, czy okoliczności (posiadania konkretnych wielkości środka psychotropowego, bądź jego przekazania), co omówiono wyżej w odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego D. Ś., to jednak materiał ten daje przekonujące i wiarygodne podstawy do ustalania istnienia</p>		

samej grypy przestępczej i przedmiotu jej działalności. W tym zakresie porozumienie przestępcze o takim właśnie charakterze pozostaje jednoznacznie potwierdzone niewątpliwymi przypadkami ujawnienia metamfetaminy. Czynności związane z trzykrotnym przekazaniem tego środka G. M. w lutym i marcu 2020 roku, a następnie zatrzymanie oskarżonych D. Ś. i Ł. S., przewożących paczkę z wielką ilością metamfetaminy, przekonuje że wnioski jakie Sąd meriti wyciąga z treści zarejestrowanych rozmów telefonicznych nie są w żadnym razie dowolne. Przeciwnie są racjonalne i przekonujące. Ocena ta zasługuje na akceptację na gruncie art. 7 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom skarżącego współdziałanie oskarżonego Ł. S. nie ograniczała się jedynie do zatrzymania w dniu 27 maja 2020 roku. Sąd Okręgowy wskazuje także na rozmowy prowadzone z D. Ś., które przekonują, że ci utrzymywali stałe kontakty oraz podejmowali uzgodnienia (rozmowy), które odnosiły się właśnie do narkotyków. Wynikająca z tych wszystkich dowodów świadomość oskarżonego istnienia grupy przestępczej, gdzie

dokonywano obrotu środkami psychotropowymi na dużą skalę, zaufanie jakie zyskał oskarżony ze strony innych członków grupy, zwłaszcza D. Ś. oraz podejmowanie się zadań w ramach tej grupy, przekonuje w sposób jednoznaczny o konieczności przypisania oskarżonemu sprawstwa występku z art. 258 § 1 k.k.

Ad. I. 2.

Skarżący jako zarzut ewentualny stawia zarzut rażącej niewspółmierności kary 10 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu za czyn z art. 258 § 1 k.k. orzeczonej w pkt VIII części dyspozytywnej. Zarzut ten należy traktować jako nieuzasadniony w stopniu oczywistym.

Sąd meriti wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności za ten czyn nie tylko uwzględnił zasadnicze okoliczności łagodzące jakie powołuje w swojej apelacji obrońca tj. krótszy niż w przypadku innych oskarżonych okres działania w ramach grupy przestępczej oraz - nie marginalną, jak wskazuje to skarżący - ale istotnie niższą pozycję oskarżonego w strukturze grupy przestępczej. Te zasadnicze okoliczności znalazły także konkretny

wyraz w wymiarze kary, niższej niż ta wymierzona za takie przestępstwo pozostałym oskarżonym (po 1 roku pozbawienia wolności). Nie ma więc tutaj mowy o wewnętrznej niesprawiedliwości orzeczenia.

Wymierzona oskarżonemu kara za ten czyn musi być traktowana jako łagodna także w porównaniu z ustawowymi granicami kary za ten czyn. 10 miesięcy pozbawienia wolności to tylko niewiele więcej niż dolne ustawowe zagrożenie (od 6 miesięcy pozbawienia wolności). Zwarzywszy na wysokość maksymalnie grożącej kary - 5 lat pozbawienia wolności, kara wymierzona jawi się jako łagodna, właśnie podyktowana wskazanymi okolicznościami łagodzącymi. Trzeba choćby zdawkowo w tym miejscu wskazać, że o surowości lub łagodności kary w zasadniczym zakresie świadczy stopień wykorzystania ustawowych granic sankcji karnej (tak też wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 stycznia 2019 r., LEX nr 2724244).

Wielokrotnie także w orzecznictwie podnoszono, że dla skuteczności zarzutu z art. 438 pkt 4 k.p.k. nie wystarczy stwierdzenie, że kara w

przekonaniu obserwatora jest karą za surową, owa różnica między karą wymierzoną, a tą prawidłowo wymierzoną na podstawie art. 53 § 1 i 2 k.k., musi być różnicą zasadniczą, oczywistą, nieulegającą wątpliwości (tak między innymi: Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 maja 2019 roku, w sprawie II AKa 117/19, LEX nr 2696482). Trudno przy tym przyjmować aby kara wymierzona w niniejszym orzeczeniu była karą rażąco niesprawiedliwą, jeśli skarżący odwołuje się jako podstawy wymiaru wnioskowanej kary do przepisu art. 37a § 1 k.k., pomijając § 2 tego przepisu, który wyłącza jego stosowanie do sprawców, którzy popełnili przestępstwo w grupie przestępczej. Podobnie obostrzenie przewiduje art. 65 § 1 i 2 k.k.

W końcu całkowicie nieprzekonujące jest twierdzenie, że na korzyść oskarżonego w zakresie wymiaru kary ma przemawiać jego uprzednia karalność, wyłącznie za przestępstwa przeciwko mieniu, ale nie za przestępstwa narkotykowe. To zdecydowanie nie do zaakceptowania twierdzenie. Zawsze karalność za przestępstwo umyślne jest okolicznością istotnie obciążającą (art. 53 § 2 k.k.). Podobnie

należy podchodzić do kwestii "aktualnej postawy oskarżonego". Także w ocenie Sądu Apelacyjnego nie zachodzą po stronie oskarżonego żadne okoliczności, które świadczyłyby o tym, że ten żałuje popełnionego czynu, działał na rzecz wyjaśnienia okoliczności sprawy lub też nie popełni przestępstwa w przyszłości. Postawa oskarżonego w postępowaniu nie stanowi istotnej okoliczności, która miałaby przemawiać za złagodzeniem mu kary.

Ad. II 1. a) - e)

Formułując zarzut naruszenia przepisów postępowania, w szczególności art. 7 k.p.k., dla jego skuteczności nie jest wystarczające wykazanie, innej subiektywnej oceny dowodów, a nawet innej alternatywnej wersji, która mogłaby mieć miejsce w sprawie. Warunkiem skuteczności takiego zarzutu jest wyłącznie wykazanie, że Sąd I instancji, który przecież jako jedyny jest uprawniony do merytorycznej oceny dowodów, ocenę tą dokonał w sposób dowolny, nie mieszczący się w ramach wyznaczonych przez art. 7 k.p.k. Naruszył zasady logiki lub wskazania doświadczenia życiowego, dając lub nie dając

wiary poszczególnym dowodom. W tym zakresie zarzut sformułowany przez skarżącego ma w zasadniczym zakresie charakter polemiczny. Ogranicza się do wskazania dowodów, którym Sąd meriti nie dał wiary (wyjaśnieniom oskarżonych) oraz odmiennej ocenie innych okoliczności (zapisów rozmów telefonicznych dokonanych w ramach kontroli operacyjnej oraz okoliczności zatrzymania oskarżonego w dniu 27 maja 2020 roku w samochodzie, gdzie przewożono hurtową ilość narkotyku)

Przede wszystkim należy wskazywać na subiektywność relacji Ł. S. oraz D. Ś., co do okoliczności ich zatrzymania z narkotykami. Sąd meriti ma prawo wyjaśnienia tych oskarżonych traktować jako nieprzekonujące, wręcz naiwne. Nie może ulegać wątpliwości, że decyzja o przygotowanym zatrzymaniu oskarżonego D. Ś. i Ł. S. była wynikiem informacji jaką posiadały organy Straży Granicznej. Informacje te wynikały najprawdopodobniej z samej kontroli operacyjnej. W wyniku przeszukania samochodu A. ujawniono blisko 4 kg substancji o bardzo wysokiej zawartości metamfetaminy w postaci

solu, bardzo wysokiej czystości, na poziomie przekraczającym 90 procent, a zatem niespotykanym na rynku detalicznych odbiorców. Substancja ta wymaga dopiero przygotowania przez zmieszanie z inną substancją, co także wymagało pewnego obeznania z tego rodzaju substancjami. Ważniejsze wydaje się jednak to, że uzyskanie tego rodzaju środka psychotropowego i w takiej ilości (wartość musiała być wyższa niż 207.159,16 zł przy przyjęciu 52 złotych za gram), wymagało nie tylko kontaktów, ale także zaufania ze strony dostawców. W realiach nie tylko tej sprawy zasadniczy wysiłek grup przestępczych i handlarzy narkotyków jest ukierunkowany właśnie na pozyskanie środka psychotropowego dobrej jakości i dużej ilości. Twierdzenia skarżącego, który podnosi jako wiarygodne wyjaśnienia D. Ś. o tym, że przyjął paczkę od nieznanego mu osoby i nie miał świadomości co się w niej znajduje, wprost razi naiwnością. Podobnie twierdzi oskarżony Ł. S.. Miał on się znajdować w samochodzie przypadkowo i nie mieć związku z przewożonymi środkami.

Trafnie Sąd ad quo wskazuje, że próba

brawurowej ucieczki podjęta samochodem przez D. Ś., ale także ucieczka samodzielna pieszo przez oskarżonego Ł. S. dają podstawę do przyjęcia, że ci nie tylko próbowali uniknąć odpowiedzialności, ale także prawdopodobnie chcieli uchronić przewożoną substancję.

Sąd Okręgowy oceniając dowody z wyjaśnień oskarżonych, inaczej niż wskazuje na to skarżący, trafnie odwołuje się też do treści rozmów telefonicznych prowadzonych przez oskarżonych, a traktowanych jako mające związek z procederem obrotu środkami psychotropowymi.

Skarżący kwestionując te dowody (ppkt d) przyznaje, że rozmowy - "nie mogą w sposób przekonujący świadczyć o rodzaju środka oraz ilości wprowadzanych do obrotu - nie mogą im dowodzić - mogą być oceniane jedynie w kategoriach przypuszczeń/poszlak, i ewentualnie stać się podstawą do zarzucenia przygotowania, ale nie dokonania". Skarżący kwestionując ustalenia Sądu zarazem dopuszcza i akceptuje, że dowody z zapisu rozmów mogą stanowić poszlaki, które mają znaczenie dla oceny zachowania oskarżonego w zakresie przypisanego mu udziału

w grupie przestępczej oraz świadomego działania polegającego na przewozie środków zabezpieczonych w dniu 27 maja 2020 roku.

Skarżący (ppkt e) pomijając wszystkie elementy powołane wyżej twierdzi, że zatrzymanie oskarżonego Ł. S. w samochodzie A., w którym przewożono hurtową ilość narkotyków nie stanowi dostatecznego dowodu na jego sprawstwo. Otóż charakter tego zachowania (wejście w posiadania narkotyku takiego rodzaju i ilości) faktycznie wyklucza przypadkowość. Sąd Okręgowy wskazał także na inne okoliczności, poszlaki, które w jego ocenie przekonują o świadomym i celowym działaniu oskarżonego. Po pierwsze: wskazano na prowadzone przez oskarżonego, a także inne osoby, rozmowy telefoniczne, z których należy wywnioskować zaangażowanie w obrót narkotykami. Po drugie: również oskarżony Ł. S. próbował uciekać przed zatrzymaniem go przez funkcjonariuszy Policji i Straży Granicznej. Nie jest więc prawdą, że fakt przebywania oskarżonego w samochodzie był dowodem jedynym i odosobnionym, który nie dawał podstaw do dokonania ustaleń o sprawstwie oskarżonego. Okoliczności ujęcia w powiązaniu z innymi

wskazanymi tu okolicznościami, każą traktować ocenę dowodów i wyprowadzone z tych dowodów wnioski za poprawne logicznie i przekonujące.

Sąd Apelacyjny podzielił zarzut skarżącego (ppkt d) jedynie w zakresie oceny dowodu z treści rozmów telefonicznych zarejestrowanych w toku kontroli operacyjnej i to tylko w zakresie w jakim nie mogą one stanowić samodzielnej podstawy do ustalenia konkretnych transakcji oraz wielkości środków psychotropowych. Szerzej w tym zakresie w części 3.1 niniejszego uzasadnienia poświęconej zarzutom apelacji obrońcy oskarżonego D. Ś. oraz poniżej w części 3.3 po poświęconej zarzutom apelacji obrońcy oskarżonego P. K. (1).

Ad. II 2.

Uwzględnienie części zarzutów niniejszej apelacji musiało skutkować zredukowaniem ilości środka psychotropowego, który był przedmiotem obrotu przypisanego oskarżonemu. To okoliczność zasadnicza dla wymiaru kary musiała skutkować jej obniżeniem. Szerzej w tym zakresie poniżej w części poświęconej orzeczeniu o zmianie wyroku.

<p>Jednocześnie należy w tym miejscu wskazać, że nie są przekonujące zarzuty w zakresie w jakim skarżący dopatruje się rażącej niewspółmierności kary z uwagi na przywołane okoliczności obciążające oraz pominięcie okoliczności przemawiające za złagodzeniem kary. Okoliczności te i konstrukcja zarzutu pozostaje zbliżona do tego postawionego już wcześniej w odniesieniu do kary wymierzonej w pkt VIII części dyspozytywnej. Stąd należy w całości odwołać się do stanowiska jakie zaprezentowano wyżej w odniesieniu do zarzutu z pkt I. 2. niniejszej części uzasadnienia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Skarżący w oparciu o podniesione zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:</p> <p>co do zarzutów podniesionych w pkt I-1 oraz II-1 – zmianę skarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od całości przypisanych mu czynów zabronionych.</p> <p>ewentualnie – co do zarzutów w pkt I-2 oraz II-2 – zmianę skarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>za czyn opisany w pkt 4 części wstępnej wyroku – na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. w brzmieniu przed 24 czerwca 2020 r. – karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł;</p> <p>za czyn opisany w pkt 5 części wstępnej wyroku, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w z. z art. 12 § 1 k.k., z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. – kary 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Częściowe uwzględnienie zarzutów apelacji obrońcy, musiała skutkować zmiana wyroku:</p> <p>- w pkt IX części dyspozytywnej w ten sposób, że oskarżonego Ł. S. uznano winnym tego, że: w okresie 27 maja 2020 roku w W., powiat (...), województwo (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył</p>			

<p>w obrocie 3.983,83 g substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy, w ten sposób, że substancję tę przewoził, co stanowi znaczną ilość tej substancji tj. występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;</p> <p>- w pkt XI części dyspozytywnej w ten sposób, że uchylono zawarte tam orzeczenie o przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa.</p> <p>Ponieważ ograniczona została ilość przypisanego środka psychotropowego do tej ujawnionej w dniu 27 maja 2020 roku, środek ten objęty został przypadkiem (pkt. XVII). Nie ustalono więc aby oskarżony osiągnął korzyść z przestępstwa, co obligowałoby sąd orzeczenia przypadku na podstawie art. 45 § 1 k.k.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Apelacje na korzyść oskarżonego P. K. (1) złożył jego obrońca adw. Sławomir Szolucha na podstawie art. 438 pkt 1 - 4 k.p.k. zarzucając:</p> <p>obrazę przepisów postępowania która mogła mieć wpływ na jego treść, tj.:</p> <p>naruszenie art. 410 k.p.k., polegające na pominięciu dowodu z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

wyjaśnień D. Ś., w zakresie w jakim wskazał, że czerpał korzyści z przechowywania należących do skarżącego lawet, jak również niejednokrotnie sam ich używał, co doprowadziło do bezzasadnego przyjęcia, że o tym, iż rozmowy na temat lawety w rzeczywistości dotyczą metamfetaminy, świadczy fakt, że w czasie rozmowy z 6 marca 2020 r., na pytanie o lawetę odpowiedział D. Ś., który – zdaniem sądu I instancji – nie dysponował żadnymi lawetami, podczas gdy w razie uwzględnienia przywołanej okoliczności wskazana rozmowa na temat lawety nie budziłaby jakichkolwiek wątpliwości;

naruszenie art. 410 k.p.k., polegające na pominięciu dowodu z wyjaśnień K. M., podczas gdy z dowodu tego wynika, że skarżący nie uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej ani w obrocie metamfetaminą;

naruszenie art. 410 k.p.k., polegające na pominięciu dowodów z zeznań R. K., A. L., P. Ł., T. W., P. R. i T. Ż., złożonych przez nich w toku postępowania przygotowawczego, pomimo ujawnienia protokołów z przesłuchania tych świadków w toku rozprawy głównej, podczas gdy z dowodów tych

wynika, że skarżący nie uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej, ani w obrocie metamfetaminą;

naruszenie art. 410 k.p.k. polegające na przyjęciu za podstawę obostrzenia kary, że gdyby nie interwencja organów ścigania, działalność oskarżonych mająca polegać na obrocie metamfetaminą byłaby przez nich kontynuowana, mimo że okoliczności takiej nie ustalono w toku rozprawy głównej i nie wynika ona z żadnego dowodu, co doprowadziło do wymierzenia skarżącemu kary częściowo za zachowania, których nigdy się nie dopuścił i o których popełnienie nie jest nawet oskarżany;

naruszenie art. 7 k.p.k., polegające na zaniechaniu oceny dowodu z wyjaśnień skarżącego i ograniczenie się do stwierdzenia, że został on poddany analizie w powiązaniu z pozostałymi dowodami, mimo że sam fakt oceny jednych dowodów nie zwalnia organu procesowego z obowiązku oceny innych, co doprowadziło do niewyjaśnienia, dlaczego sąd nie uwzględni tego dowodu przy ustalaniu stanu faktycznego;

naruszenie art. 7 k.p.k., polegające na przyjęciu,

że dowody z zeznań świadków, którzy nie potwierdzili sprawstwa i winy oskarżonych, nie przyczyniły się do czynienia ustaleń faktycznych, podczas gdy zgodnie z zasadą obiektywizmu poszczególne dowody nie mogą być uznane za nieprzydatne wyłącznie dlatego, że nie potwierdzają też aktu oskarżenia, co doprowadziło do bezzasadnego poczynienia ustaleń faktycznych wyłącznie w oparciu o dowody niekorzystne dla oskarżonych;

naruszenie art. 7 k.p.k., polegające na zaniechaniu oceny dowodów wziętych za podstawę ustaleń faktycznych i ograniczenie się w tym zakresie do wskazania jakie okoliczności uznano za udowodnione przy ich użyciu, co jednak w żadnej mierze nie świadczy o poddaniu tych dowodów jakiegokolwiek ocenie pod kątem wiarygodności;

naruszenie art. 5 § 2 k.p.k., polegające na przyjęciu, że skarżący uczestniczył w obrocie substancji psychotropowej w ilości „nie mniejszej niż” 7.384,83 gramów w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz w ilości „nie mniejszej niż” 600,00 gramów poza tą grupą, co sugeruje, że w rzeczywistości ilości

te mogły być znacznie większe, w dodatku bez ustalenia ich maksymalnej wielkości, podczas gdy z uwagi na niewykazanie, aby ilości te faktycznie były większe, należało przyjąć na korzyść skarżącego, że wynosiły one maksymalnie kolejno 7.384,83 gramów i 600,00 gramów;

naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. polegające na przyjęciu, że skarżący brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej „w okresie od stycznia 2020 roku” oraz uczestniczył w obrocie metamfetaminy „w okresie od stycznia 2020 roku do października 2020 r.”, podczas gdy z uwagi na niewykazanie konkretnie w których dniach skarżący miał się dopuścić poszczególnych zachowań ani nawet kiedy najwcześniej oraz najpóźniej miało to mieć miejsce, należało przyjąć na korzyść skarżącego, że brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie od 31 stycznia 2020 r., zaś w obrocie metamfetaminą uczestniczył w okresie od 31 stycznia 2020 r. do 1 października 2020 r., które to ustalenia miałyby wpływ chociażby na wysokość wymierzonych mu kar jednostkowych, a w konsekwencji także wysokość kary łącznej;

naruszenie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z §

2 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz.U. poz. 2349), polegające na niewskazaniu na podstawie których dowodów ustalono konkretne fakty i ograniczenie się w tym zakresie do zbiorczego przywołania wszystkich dowodów, na podstawie których ustalono jakikolwiek fakt, co doprowadziło do uniemożliwienia skontrolowania zachowania przez sąd zasad prawidłowego rozumowania, a w konsekwencji do naruszenie przysługującego skarżącemu prawa do obrony;

naruszenie art. 424 § 2 k.p.k., polegające na niewskazaniu okoliczności, które sąd faktycznie miał na względzie przy wymierzaniu skarżącemu kar jednostkowych oraz kary łącznej i ograniczenie się w tym względzie do gołosłownego stwierdzenia, że poszczególne kary odpowiadają stopniowi społecznej szkodliwości i winy, jak również realizują cele wychowawcze oraz cele prewencji indywidualnej i generalnej, zaś wysokość

stawki dziennej grzywny uwzględnia sytuację majątkową i możliwości zarobkowe skarżącego, którymi to ogólnikowymi sformułowaniami można by uzasadnić jakąkolwiek karę wymierzoną jakiegokolwiek oskarżonemu w jakiegokolwiek sprawie.

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

uznanie, że skarżący jest odpowiedzialny za obrót partiami metamfetaminy, w którym uczestniczyli wyłącznie D. Ś. oraz Ł. S., pomimo nieustalenia, że skarżący miał mieć jakiegokolwiek związek z tymi partiami, podczas gdy samo ustalenie udziału w tej samej zorganizowanej grupie przestępczej nie pozwala na przypisanie skarżącemu odpowiedzialności za przestępstwa popełnione wyłącznie przez innych członków takiej grupy, co doprowadziło do bezzasadnego zawyżenia ilości metamfetaminy, w której obrocie miał on rzekomo uczestniczyć;

uznanie, że używane przez poszczególne osoby w czasie rozmów określenie „połówka” oznacza 500 gramów, pomimo jednoczesnego przyjęcia, że określenie „pół paki” oznacza 50

gramów, co wskazuje, że użycie przez skarżącego lub jego rozmówcę sformułowania „pól” odnosi się zawsze do liczby 100, a nie 1000, co doprowadziło do zawyżenia, wbrew własnym ustaleniom, ilości metamfetaminy, w której obrocie skarżący miał rzekomo uczestniczyć;

uznanie, że ilekroć oskarżeni rozmawiali o metamfetaminie, między sobą albo z innymi osobami, za każdym razem chodziło o inną partię środka psychotropowego, pomimo niewyjaśnienia skąd pewność, że oskarżeni ani razu nie rozmawiali co najmniej dwa razy na temat tej samej partii, zwłaszcza że okres pomiędzy poszczególnymi rozmowami wnosił często zaledwie kilka dni, co doprowadziło do bezzasadnego

zsumowania wszystkich padających rozmowach liczb i zawyżenia ilości metamfetaminy, w której obrocie skarżący miał rzekomo uczestniczyć;

uznanie, że o wysokim stopniu winy skarżącego świadczy wysoki stopień zorganizowania działalności grupy przestępczej, w ramach której rzekomo miał on popełnić zarzucany mu czyn, mimo że na potrzeby innych ustaleń

przyjęto, że „grupy tej nie cechował wysoki stopień zorganizowania”, co doprowadziło do wymierzenia, niezgodnie z własnymi ustaleniami, rażąco surowej kary.

obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu, tj. naruszenie art. 65 § 1 k.k., polegające na zakwalifikowaniu czynu opisanego w pkt XIII części dyspozytywnej wyroku jako przestępstwa popełnionego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, mimo że z jego opisu wprost wynika, że część składających się na ten czyn zachowań nie została popełniona w ramach takiej grupy, co doprowadziło m.in. do nadzwyczajnego obostrzenia kary za zachowania, co do których ustawa karna nie zezwala na takie obostrzenie.

obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie nie dotyczącym kwalifikacji prawnej czynu, tj. naruszenie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2020 r., poz. 2050 z późn. zm.), zwanej dalej „u.p.n.”, polegające na przyjęciu, że nawiązka jest środkiem karnym i ma charakter represyjno-kompensacyjny, w związku z czym jej wymiar jest zdeterminowany przez

dyrektywy sądowego wymiaru kary, podczas gdy w rzeczywistości nawiązka jest środkiem kompensacyjnym, którego celem nie jest wywołanie u sprawcy dodatkowej dolegliwości, ale wyłącznie wyrównanie uszczerbku, powstałego na skutek popełnienia przestępstwa, co doprowadziło do orzeczenia wobec skarżącego rażąco surowej nawiązki.

rażącą niewspółmierność kary, polegającą na:

przyjęciu, że okolicznością przemawiającą za koniecznością wymierzenia skarżącemu surowej kary jest obrót dużą ilością substancji psychotropowej, mimo że okoliczność ta przesądziła o surowszej kwalifikacji prawnej czynu, a zatem raz już wpłynęła na wysokość możliwej do wymierzenia kary, co doprowadziło do dwukrotnego obostrzenia kary na podstawie tej samej okoliczności;

przyjęciu, że za wymierzeniem skarżącemu kary łącznej 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności przemawia częściowa zbieżność czasowa pomiędzy czynami, za które wymierzono mu kary jednostkowe, podczas gdy w rzeczywistości czas rzekomego popełnienia czynu opisanego w pkt XIII części dyspozytywnej

	<p>wyroku w całości pochłania czas rzekomego popełnienia czynu opisanego w pkt XII części dyspozytywnej wyroku, w związku z czym należało przyjąć, że czasowa zbieżność pomiędzy ocenianymi zachowaniami nie jest jedynie częściowa, co doprowadziło do wymierzenia skarżącemu rażąco surowej kary łącznej.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty tej apelacji w istotnym zakresie zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>W pierwszym rzędzie należy wskazać, że przekonujące są te zarzuty, tak sformułowane jako naruszenie przepisów postępowania oraz jako błąd w ustaleniach faktycznych, które podważają ustalenia Sądu I instancji w zakresie ilości przypisanych oskarżonemu środków psychotropowych.</p> <p>W ocenie Sądu Apelacyjnego błędem jest przypisanie oskarżonemu P. K. (1) udział w obrocie środkami psychotropowymi, w których czynności stanowiące ustawowe znamiona przestępstwa z</p>		

art. 56 uopn realizowane były jedynie przez inne osoby, w tym w szczególności D. Ś. oraz Ł. S., w tym jeśli chodzi 3.983,83 g substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy zatrzymanej w dniu 27 maja 2020 roku.

Udział w grupie przestępczej stanowi swoiste przestępstwo, które zostaje popełnione przez samo porozumienie. Nie wymaga on dokonania jakiegokolwiek innego przestępstwa. Najczęściej jednocześnie działanie członków grupy, także w ramach grupy przestępczej, nie rozciąga odpowiedzialności na inne osoby, innych członków grupy, którym nie można przypisać osobistego sprawstwa w warunkach przewidzianych w art. 18 k.k. i art. 19 k.k. Naruszeniem warunków odpowiedzialności jest przypisanie oskarżonemu czynu popełnionego w charakterze współsprawstwa jedynie z uwagi na przynależność do tej samej grupy przestępczej. Tak jest w przypadku wskazanej partii narkotyków. Sąd merti nie wskazał przy tym żadnych okoliczności lub dowodów, które mogłyby choćby wskazywać, że oskarżony P. K. (1) miał świadomość przyjęcia i przywozu tej partii narkotyku. Ogólne

ustalenie, co do ścisłego współdziałania z braćmi D. Ś. i G. Ś., udziału ich w zyskach z transakcji, co miałyby wynikać przede wszystkim z treści rozmów telefonicznych, nie jest wystarczające do ustalenia świadomości, zamiaru oraz współdziałania oskarżonego P. K. (1) we wszystkich przestępstwach popełnianych przez innych członków grupy. Nie można bowiem wykluczać, że obrót tym narkotykiem odbył się bez wiedzy oskarżonego, albo dowiedziałyby się o tej partii dopiero później i wzięły udział w dystrybucji. Wszystko to jednak na tym etapie realizacji przestępstwa wyklucza przypisanie sprawstwa oskarżonemu P. K. (1).

Skarżący czyni szeroko przedmiotem zarzutów naruszenia przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych ustalenia dokonywane w oparciu wyłącznie o treść wypowiedzi zarejestrowane w ramach kontroli operacyjnej. W tym zakresie zarzut ten pozostaje zbieżny z zarzutem apelacji obrońcy oskarżonego D. Ś. (pkt 3.1 niniejszego uzasadnienia). Tam też przedstawiono stanowisko wobec zarzutów opartych wyłącznie na semantycznej analizie dowodowych wypowiedzi. Zarzut omawianej tu

apelacji zarzuty te powtarzają oraz istotnie rozbudowują. Niemniej, podobnie jak w przypadku apelacji obrońcy D. Ś., należy także w tym miejscu podzielać stanowisko o niedających się usunąć wątpliwościach, które należało podjąć. Trzeba w tym miejscu odwołać się do wcześniej zaprezentowanego już stanowiska, wskazując na jego aktualność także wobec zarzutów podniesionych w tym zakresie w niniejszej apelacji. Trzeba jednak jeszcze raz wskazać, że Sąd meriti wskazał, że nie zdołał jednoznacznie zdekodować znaczenia używanych przez oskarżonych określeń. Nie przeprowadzono w tym zakresie opinii biegłego, a w przekonaniu Sądu ad quo, ustalenie, że rozmowa dotyczy narkotyków (właśnie metamfetaminy) opiera się przede wszystkim na kontekście samej rozmowy i padających w niej wypowiedzi, które w taki, a nie inny, sposób należy rozumieć. Sąd Apelacyjny wskazał, że rozumowanie takie jest obarczone ryzykiem błędu albo brakiem precyzji w stopniu nieakceptowalnym w postępowaniu karnym i należało, tak jak uczynił to Sąd Okręgowy w odniesieniu do przeważającej części tego materiału, potraktować go

jako materiał wiarygodny jedynie tam, gdzie znajduje to istotne i wiarygodne potwierdzenie w innych dowodach. Sąd, jak już wskazano to wcześniej, dowody z kontroli operacyjnej we wskazanym w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego zakresie traktuje jako wiarygodne, co do transakcji obrotu środkami psychotropowymi przekazanymi G. M.. Zatrzymanie G. M. w krótkim czasie od spotkania z oskarżonym P. K. (1) daje wiarygodną podstawę do traktowania ustaleń telefonicznych jako wiarygodne i przekonujące.

Istotna część zarzutu skarżącego w zakresie przyjętej przez Sąd Okręgowy metodologii ustaleń faktycznych na podstawie zapisu treści rozmów telefonicznych, poza kwestionowaniem warstwy semantycznej, koncentruje się na powoływaniu istotnych okoliczności przesądzających o stosunkowo niskiej wartości tych dowodów. Skarżący trafnie wskazuje, że wiele dowodowych rozmów było prowadzonych w krótkim czasie, co może sugerować, że rozmowy dotyczyły tych samych okoliczności (ustaleń). Próba weryfikacji treści rozmów, nie tylko przez wyjaśnienia

oskarżonych, ale także przez przesłuchanie w charakterze świadków abonentów lub rozmówców: R. K., A. L., P. Ł., T. W., P. R. i T. Ż., nie potwierdziły tezy o możliwości dokonywania w ten sposób wiarygodnych ustaleń o sprzedaży narkotyków. Bardziej istotne jest jednak to, że prokurator dysponując całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, formułując zarzut obejmujący przez oskarżonych obrót dziesiątkami kilogramów metamfetaminy (w przypadku oskarżonego miało to być 25.125 kg), nie tylko zaakceptował ustalenia Sądu I instancji, gdzie wielkość tą zasadniczo zredukowano (nawet do poniżej 20 % w przypadku D. Ś.), ale - co warto podkreślić - nie postawiono na tej podstawie nikomu zarzutów. A więc przyjęto, a tak przyjmuje też częściowo Sąd Okręgowy, że oskarżeni brali udział w obrocie pomimo, że nie ustalono żadnej z osób, którym przekazano narkotyki. Wyjątkiem jest tu oczywiście G. M..

Wszystko to przekonuje o trafności zarzutów odnoszących się właśnie do niedostatecznej podstawy dowodowej, która miałaby przesądzać o sprawstwie oskarżonego. Ocena dowodów

dokonana przez Sąd Okręgowy musi być uznana za prawidłową, a ustalenia wolne od błędów jedynie w zakresie łącznie 600 gramów metamfetaminy, które oskarżony działając w porozumieniu z D. Ś. pozyskał od niego, a następnie przekazał G. M.. W tym zakresie ustalenia dokonane na podstawie treści rozmów telefonicznych są trafne. Jak trafnie wskazuje Sąd Okręgowy, z rozmowy prowadzonej w dniu 25 lutego 2020r., k. 1227 wynika, że P. K. (1) udostępnił G. M. 50 gram metamfetaminy. Ponownie taką samą ilość udostępnił w dniu 2 marca 2022r. (k. 1231). Rozmowa z dnia 5 marca 2020r. godz. 19.40 (k. 1236) dotyczyła natomiast udostępnienia 500 gram metamfetaminy. O tym, że G. M. dojechał do oskarżonego P. K. (1) i odebrał narkotyki świadczy ich ostatni kontakt telefoniczny w dniu 6 marca 2020r. o godzinie 14.12 (k.1238), czyli krótko przed zatrzymaniem go, co miało miejsce o godzinie 15 - tej tego dnia. Z kolei w rozmowie z dnia 7 marca 2020 r. (k. 1239), P. K. (1) informuje rozmówcę, że G. M. był u niego i do tej pory się nie odezwał. Ujawnienie przy G. M. wskazanej ilości narkotyku przekonuje, że zostały one przekazane mu

właśnie przez P. K. (1),
jak i stanowi podstawę
- mimo zaprzeczeń
oskarżonych - do
przyjęcia, że wcześniejsze
ustalenia także skutkowały
przekazaniem narkotyku
we wskazanej przez Sąd ad
quo ilości. W tym zakresie
ustalenia Sądu I instancji
należy akceptować.

Uwzględnienie
zasadniczej części
zarzutów z pkt 1
i 2 oraz potrzeba
zmiany wyroku w zakresie
ustaleń sprawstwa czyni
bezprzedmiotowe
rozpatrywanie kolejnych
zarzutów, zwłaszcza tych
odnoszących się wyłącznie
do wykazywanej
wadliwości procedowania
w sprawie oraz
odnoszących się do
samego opisu
przypisanego czynu (ppkt
h-k)

Z kolei nie zasługują
na uwzględnienie zarzuty
w zakresie w jakim
obrońca zmierza do
zakwestionowania
ustalenia o istnieniu grupy
przestępczej oraz udziału
w niej oskarżonego P.
K. (1). Skarżący w tym
przedmiocie formułując
zarzut naruszenie
przepisów art. 410
k.p.k. oraz art. 7
k.p.k. odwołuje się do
dowodów, które w jego
ocenie mają stwierdzać
okoliczności negatywne
"nie uczestniczył w grupie
przestępczej oraz w
obrocie metamfetaminą".

W tym zakresie Sąd Okręgowy pomijając wskazywane dowody przyjmuje, że te pozostają nieistotne dla sprawy. Ustalenia dokonuje na podstawie innych dowodów o jednoznacznie innej wymowie. Dowody zawierające relację negatywną mogą mieć wartość i stanowić istotną podstawę do ustaleń faktycznych wyłącznie w wypadku gdy osoby, które zaprzeczają, musiały wiedzieć o wskazanych okolicznościach. Tak w tej sprawie nie jest. Zaprzeczenia istnienia grupy przestępczej trafnie zostały potraktowane jako niewiarygodne (w stosunku do oskarżonego D. Ś.) i pominięte w pozostałym zakresie źródeł, z uwagi na subiektywność stanowiska (tak: D. Ś. i K. M.), jak i z uwagi na możliwość rzeczywistego braku wiedzy w tym zakresie przez pozostałe wskazane osoby (ppkt c). Zresztą osoby te nie potwierdziły także samego nabywania narkotyków od oskarżonych, co wskazano już wcześniej.

W tych okolicznościach należ traktować, że ustalenie o istnieniu grupy przestępczej, dokonane na podstawie dowodu z kontroli operacyjnej, w tym wskazywanych wypowiedzi oskarżonych, w powiązaniu z ujawnionymi

narkotykami, przesądza o trafności stanowiska Sądu Okręgowego. Nie wykracza ono poza ramy swobody sędziowskiej wyznaczonej art. 7 k.p.k.

Ad. 3.

Zmiana wyroku Sądu I instancji przez zmianę opisu czynu przypisanego oskarżonemu, przy kierunku apelacji wyłącznie na korzyść oskarżonego, każe rozpoznawać ten zarzut skarżącego także z uwagi na jego znaczenie dla możliwości orzekania w postępowaniu odwoławczym. Otóż Sąd Okręgowy przypisując oskarżonemu P. K. (1) w pkt XIII opisał ten czyn na nowo zamieszczając w opisie ustalenie, że oskarżony czynu tego dopuścił się działając "w ramach zorganizowanej grupy przestępczej". Ustalenie, wyeliminowane obecnie, o tym, że oskarżony dopuścił się też zachowań poza grupą przestępczą, nie ma wpływu na możliwość przypisania mu sprawstwa w warunkach art. 65 § 1 k.k. skoro całość zachowania jest kwalifikowane jako czyn ciągły w warunkach art. 12 § 1 k.k. Kwalifikacja jednego czynu, także czynu ciągłego winna obejmować wszystkie naruszone przepisy i warunki obostrzenia odpowiedzialności. Była

ona więc także w tamtym czasie prawidłowa.

Ad. 4.

Przypisanie oskarżonemu innego przestępstwa w miejsce dotychczasowego skazania skutkowało także potrzebą orzeczenia (fakultatywnego) ponownie nawiązki. Istotnie nawiązka na cel społeczny związany ze zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii winna być traktowana jako środek kompensacyjny (tak jak nawiązka z 47 k.k.). Nie ulega jednak wątpliwości, że tego rodzaju świadczenie pieniężne, zwłaszcza z uwagi na jego wysokość, stanowi dolegliwość dla oskarżonego, którą należy uwzględniać oceniając surowość skazania. Kwestionowane w tym zakresie stanowisko Sądu Okręgowego, nie jednoznacznego w wymowie, nie może stanowić jednak podstawy do uchylenia orzeczenia o nawiązce. Inaczej byłoby oczywiście gdyby nawiązka była niedopuszczalna lub niecelowa z uwagi na czyn oskarżonego.

Ad 5.

Sformułowany tu zarzut rażącej surowości kary skarżący odnosi w zasadniczym zakresie do wymiaru kary za czyn przypisany oskarżonemu w pkt XIII

części dyspozytywnej oraz wymiaru kary łącznej. W tym zakresie orzeczenie w wyniku uwzględnienia zarzutów apelacji zostało zmienione i wymierzono nową karę jednostkową (pkt 1 3. c niniejszego wyroku, a podstawy takiego orzeczenia zostaną uzasadnione w dalszej części).

Jako aktualne należy traktować wyłącznie zarzut odnoszący się do wymiaru kary za czyn z art. 258 § 1 k.k. przypisany XII części wstępnej wyroku. Nie ma racji skarżący wytykając powołanie przez Sąd ad quo jako okoliczność obciążającą okoliczności odnoszących się do ilości narkotyków. Nie ulega wątpliwości, że o społecznej szkodliwości czynu oskarżonego świadczy także charakter grupy przestępczej, w której uczestniczy, to czym ona się zajmowała, jaki był jej skład osobowy (duży czy tylko kilkusobowy), w końcu długotrwałość działania grupy i intensywność podejmowania przez jej członków działań przestępczych. Trudno w tym kontekście pomijać charakter poszczególnych czynów realizowanych przez samego oskarżonego, jak i innych członków owej grupy. Prawdą jest natomiast, że wszystkie te okoliczności, tak jak zbieżność czasowa, muszą

<p>zostać uwzględnione przy wymiarze kary łącznej.</p> <p>W ocenie Sądu Odwoławczego wymierzona oskarżonemu kara 1 roku pozbawienia wolności, mając na uwadze ustalenia Sądu I instancji o ścisłym współdziałaniu oskarżonego z innymi członkami grupy, zwłaszcza braćmi D. Ś. i G. Ś., nie razi surowością, nawet w sytuacji, kiedy istotnemu zmniejszeniu uległa ustalona ilość narkotyku, w obrocie którym oskarżony uczestniczył.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>W oparciu o podniesione zarzuty skarżący wniósł o: zmianę zaskarżonego orzeczenia:</p> <p>w zakresie pkt XII, polegającą na uniewinnieniu skarżącego od czynu opisanego w pkt 6 części wstępnej wyroku;</p> <p>w zakresie pkt XIII, polegającą na uniewinnieniu skarżącego od czynu opisanego w pkt 7 części wstępnej wyroku;</p> <p>w zakresie pkt XVI, polegającą na wyeliminowaniu słów „i w pkt XIII co do oskarżonego P. K. (1)”;</p> <p>w zakresie pkt XIX, polegającą na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>wyeliminowaniu słów „oskarżonemu P. K. (1) do dnia 3.11.2020 r., godz. 6.20 do dnia 31.01.2021 r., godz. 12.05”;</p> <p>w zakresie pkt XX, polegającą na wyeliminowaniu dwukrotnie użytych słów „i P. K. (1)”.</p> <p>uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zakresie pkt XIV i XV.</p> <p>utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy w pozostałym zakresie.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>W ocenie Sądu Odwoławczego brak było podstaw do uwzględnienia jakiegokolwiek z zasadniczych wniosków apelacji obrońcy oskarżonego P. K. (1). Uwzględnienie natomiast istotnej części zarzutów tego środka zaskarżenia musiało z kolei skutkować zmianą wyroku przez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt XII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku eliminację sformułowania „i węglinieckiego”; - w pkt XIII części dyspozytywnej przez uznanie oskarżonego P. K. (1) winnym tego, że: w okresie od stycznia 2020 			

roku do 6 marca 2020r. w W. i innych miejscowościach powiatu (...), województwo (...) oraz działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy w ilości 600 granów, stanowiącej znaczną ilość w ten sposób, że pozyskał taką substancję, a następnie przekazywał innej osobie celem dalszej dystrybucji tj. występkę z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

- w pkt XV części dyspozytywnej, na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt I 3) c) orzeczeniem o przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowych osiągniętej z przestępstwa w postaci pieniędzy w kwocie 1.733 zł;

- w pkt XVI części dyspozytywnej, na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku ze skazaniem za występki

przypisany w pkt I 3) c) orzeczeniem od oskarżonego na rzecz rzecz Stowarzyszenia (...) w J. nawiązki w wysokości 10 000 (dziesięć tysięcy) zł na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii.	
---	--

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy:
<p>pkt II wyroku. Orzeczenie o utrzymaniu w mocy wyroku odnosi się wyłącznie do tych części, które nie zostały zmienione w pkt I wyroku Sądu Apelacyjnego. Obejmuje ono skazanie oskarżonych:</p> <ul style="list-style-type: none"> - D. Ś. w pkt I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., pkt II, za przestępstwo z art. 56 ust. 3 uopn w zakresie zasadniczych ustaleń oraz wymiaru kary grzywny oraz w pkt III, za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. i art. 178b k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - Ł. S. z pkt VIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku; - P. K. (1) z pkt XII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku 	

oraz dalsze rozstrzygnięcia z pkt. XVI co do oskarżonego D. Ś. oraz pkt XVII i XX wobec wszystkich oskarżonych.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Wyrok utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej:</p> <ul style="list-style-type: none"> - istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., - tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością orzeczenia (art. 440 k.p.k.), - wadliwości kwalifikacji prawnej (art. 455 k.p.k.), - a także stwierdzenia z powodów opisanych w sekcji 3. nietrafności podniesionych zarzutów apelacji obrońców (art. 438 pkt 1, 2, 3, 4 k.p.k.). 	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany:
Pkt I niniejszego wyroku wobec oskarżonych D. Ś., Ł. S. i P. K. (1).	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Zmiany w zakresie czynów z art. 56 ust. 3 uopn są następstwem, z przyczyn omówionych w części 3.1 - 3.3 uzasadniania, uwzględnienia części zarzutów apelacji obrońców oraz zmiany ustaleń faktycznych w opisanym zakresie. Zmiana ustaleń w szczególności w zakresie ilości środków psychotropowych będących przedmiotem przestępstwa musiała skutkować obniżeniem kary wymierzonych za te przestępstwa. I tak:</p> <ul style="list-style-type: none"> - obniżając do 3 lat i 10 miesięcy karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu D. Ś. w pkt I 1) c) jako zasadniczą okoliczność należało traktować istotnie mniejszą ilość środka odurzającego, w obrocie którymi uczestniczył. Ilość ta uległa zmniejszeniu z 7.384,83 kg do 4.583,83 kg. Jednocześnie nawet przy takiej ilości metamfetaminy czyn oskarżonego należy traktować jako nacechowany bardzo wysokim 	

stopniem społecznej szkodliwości. Ustalona wyrokiem ilość środka odurzającego jest i tak bardzo wysoka, obrót narkotykiem miał charakter hurtowy, a oskarżony był w przeszłości wielokrotnie kary za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. To przekonuje, przy uwzględnieniu istotnych okoliczności stanowiących podstawę wymiaru kary wskazanych w uzasadnieniu Sąd Okręgowego (pkt 4), że oskarżony także w aktualnych ustaleniach zasługuje na karę surową, wieloletniego pozbawienia wolności. Orzeczenie o przepadku korzyści majątkowej na podstawie art. 45 § 1 k.k. obejmuje ustaloną część korzyści majątkowej jaką oskarżony osiągnął z przypisanego mu przestępstwa.

- wymierzając oskarżonemu Ł. S. karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności i 120 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 20 złotych, Sąd miał na uwadze podobnie jak Sąd meriti następujące okoliczności: dużą ilość zakazanego środka będącą przedmiotem przestępstwa, wysoką szkodliwość środka psychotropowego będącego przedmiotem przestępstwa, wysoki stopień zawinienia przejawiający się w determinacji oskarżonego w dążeniu do przestępczego celu, fakt, że przerwanie przestępczego procederu nastąpiło wyłącznie z przyczyn obiektywnych tj. powodowane zatrzymaniem, uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego za przestępstwa umyślne. Działanie oskarżonego było podyktowane zamiarem uzyskania korzyści majątkowej, co uzasadnia orzeczenie obok kary pozbawienia wolności także grzywny, która ma dać dolegliwość oskarżonemu także w sferze majątkowej oraz przekonać o nieopłacalności tego rodzaju działalności także w tej sferze.

- wymierzając oskarżonemu P. K. (1) karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 20 złotych, Sąd miał na uwadze istotnie mniejszą niż pozostali oskarżeni ilość środka psychotropowego, aczkolwiek stanowiącą i tak ilość znaczną, przypisaną aktualnie oskarżonemu, ale także inne okoliczności przedmiotowe i podmiotowe, które zostały powołane już w wyroku Sądu I instancji i tak: charakter metamfetaminy będącej tzw. twardym narkotykiem, który silnie uzależnia, realizacja czynu we współdziałaniu z innymi osobami, uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego za przestępstwa umyślne. To przekonuje, przy uwzględnieniu istotnych okoliczności stanowiących podstawę wymiaru kary wskazanych w uzasadnieniu Sądu Okręgowego (pkt

4), że oskarżony także przy aktualnych ustaleniach, zasługuje na karę dotkliwą, izolacyjną. Działanie oskarżonego było podyktowane zamiarem uzyskania korzyści majątkowej, co uzasadnia orzeczenie obok kary pozbawienia wolności także grzywny, która ma dać dolegliwość oskarżonemu także w sferze majątkowej oraz przekonać o nieopłacalności tego rodzaju działalności także w tej sferze.

Orzeczenie o przepadku korzyści majątkowej na podstawie art. 45 § 1 k.k. obejmuje ustaloną część korzyści majątkowej jaką oskarżony osiągnął z przypisanego mu przestępstwa.

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		

Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	<p>Zmiana wyroku w zakresie kary wymierzonej oskarżonym za przypisane im przestępstwa skutkowałą koniecznością wymierzenia im nowej kary łącznej. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczono o połączeniu kar i tak:</p> <ul style="list-style-type: none"> - oskarżonemu D. Ś. wymierzonych w pkt I i III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz w pkt I 1) c) niniejszego wyroku i wymierzeniu kary łącznej 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; - oskarżonemu Ł. S. kary wymierzonej w pkt VIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz w pkt I 2) b) niniejszego wyroku i wymierzenia kary łącznej 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności; - oskarżonemu P. K. (2) kary wymierzonej w pkt XII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz z pkt I 3) c) niniejszego wyroku i wymierzenia kary łącznej 2 (dwóch) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności. <p>Wymierzając oskarżonym kary łączne, Sąd miał na uwadze następujące okoliczności: wymiar kar jednostkowych, zbieżności</p>	

czasową pomiędzy poszczególnymi czynami, działanie skierowane przeciwko różnym dobrom chronionym prawem oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonych.

Przepis art. 85a k.k. stanowiący *lex specialis* wobec dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary każe w pierwszym rzędzie uwzględnić rokowania co do poprawy oskarżonego oraz możliwość wdrożenia go do przestrzegania porządku prawnego. Realizacja tych przesłanek wobec wszystkich oskarżonych nie może prowadzić do istotnego łagodzenia kary. Oskarżeni nie tylko działali z determinacją, ale w przeszłości dopuszczali się poważnych przestępstw umyślnych, a oskarżony D. Ś. także narkotykowych. Okazały się nieskuteczne dotychczas stosowane kary i środki poprawcze. Stąd i obecnie wdrożenie oskarżonych do przestrzegania porządku prawnego wymaga dłuższego oddziaływania w warunkach izolacji penitencjarnej.

Na niekorzyść oskarżonych należy także odczytywać drugą z przesłanek szczególnych, potrzebę kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie. Nie ulega wątpliwości, że wymaga to sprawiedliwej kary i wyklucza pobłażliwość. Rozpowszechnienie narkotyków, łatwy do nich dostęp, bardzo niekorzystne społeczne skutki narkomanii, wymagają wdrożenia przekonania, że jest to działanie niedopuszczalne i jest realnie zwalczane.

IV.

Wymierzenie kary pozbawienia wolności wymagało dokonania, na podstawie art. 63 § 1 k.k.,

	zaliczenia oskarżonym na jej poczet dotychczasowego okresu pozbawienia wolności w niniejszej sprawie.
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
V.	<p>Sąd orzekając o nieuwzględnieniu zasadniczych wniosków apelacji oskarżonych, na podstawie art. 636 § 1 kpk, art. 633 kpk i art. 634 kpk obciążył ich wydatkami postępowania odwoławczego w częściach równych po 6,66 złotych (ryczałt za doręczenia). Ponieważ poniesione koszty opinii biegłego z zakresu wypadków drogowych i techniki samochodowej A. D. związane były wyłącznie ze sprawą oskarżonego D. Ś., jego obciążono dodatkowo w całości tymi kosztami (1.889,04 zł).</p> <p>Z kolei na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 oraz 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983.49.223 tj.) Sąd wymierzył oskarżonym opłatę należną od wymierzonej na nowo kary pozbawienia wolności i grzywnę jako opłatę za obie instancje.</p>

PODPIS
SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Jerzy Skorupka SSA Maciej Skórniak

Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego D. Ś. adw. G. P.
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo orzeczenie o winie i karze

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego Ł. S. adw. B. G.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o sprawstwie, winie i karze.

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. K. (1) adw. S. S. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o sprawstwie, winie i karze.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on		

	mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana